

LBRIS

We know
books

Pr. Themistoklis Mourtzanos

Dumnezeu să păzească iubirea

**Taine care schimbă
familia și viața**

Traducere din limba greacă:

Cristian Spătărelu

EDITURA EGUMENITA

2025

Cuprins

Prolog	5
Justificarea sinelui meu	11
Conștiința de care am uitat	14
Cele mici	17
Acum, când nu mă văd ceilalți	20
Trei motive pentru care trăim	23
Nu e suficient să nu faci răul	26
Vorbesc și rănesc	29
Dumnezeu să păzească iubirea	32
Din toată inima sau de nevoie?	35
Perfecționistul	38
Pot și singur?	41
O piatră împotriva lui Dumnezeu și a semenului nostru	44
Dă-mi siguranță	47
Cu cârtirea în gură	50
Greșelile se plătesc	53
Nu joci singur	56
Cu atâtea minciuni în care au fost îmbrăcate cuvintele... ..	59
Ce mă odihnește cu adevărat?	62
Postul simțurilor	65
Răzbunarea	68

Răspunsuri la rutină	71
Totul va merge bine?	74
Pedagogia iubirii	77
Confortul, lipsa de griji și odihna	80
Un altfel de edificiu	83
De ce ne întâlnim noi, oamenii?	86
Starea noastră și ceilalți	89
Cel mai bun moment pentru a muștra	92
Diferit de ceea ce credem noi	95
Când facem binele ne necăjim, iar când facem răul ne liniștim	98
Obiceiul răului	101
Mă nedreptățești pentru că nu mă poți ajunge	104
Le vreau pe toate	107

Distribuție:
S.C. Egumenița S.R.L.
tel./fax: 0236-326.730
e-mail : editura@egumenita.ro
www.egumenita.ro

Justificarea sinele meu

„Fiicele mândriei celei potrivnice lui Dumnezeu sunt îndreptățirea sinelui nostru, urmarea părerii noastre și satisfacerea voii proprii”.
(Avva Dorotei)

Atunci când cineva ne învinovățește de ceva, prima noastră reacție este să ne apăram. Să explicăm de ce nu este așa, chiar dacă este așa. Și asta nu este doar însușirea celor mai tineri astăzi. Lipsește vitejia și de la cei mai în vârstă, care, chiar dacă realitatea ne contrazice, ne străduim să ne justificăm. „Sunt om, ce să fac?”. „De vină sunt și eu, dar...”. „Condițiile sunt de vină”. Iar în vremurile noastre, în care leacul este tâlcuirea tuturor punând accent pe abordarea psihologică - că pentru a mă simți mai bine trebuie să cercetez de ce mi se întâmplă ceva și cum îl pot gestiona, după ce mai întâi îl accept -, omul a uitat că de fapt leacul tuturor este smerenia, desigur atunci când este însoțită de pocăință.

Ambele ne lipsesc. Ca și când ar fi înjositor să greșim. Căutăm să găsim mereu o justificare pentru părerea și voia noastră. Cum să funcționeze în sufletul nostru mesajul vieții bisericești, faptul că

pentru a-ți găsi sinele trebuie să-l pierzi? Faptul că, în loc să-i învinuiești pe ceilalți justificându-te pe tine pentru ceea ce ai făcut greșit sau pentru ce aceia, într-o mare măsură, înfăptuiesc, poți să găsești izbăvirea prin sentimentul că este omenește să greșim. Evident că și împrejurările, semenii noștri, mediul familial, felul în care am crescut, experiențele pe care le-am avut, au jucat un rol în a nu ne vedea corect nici pe noi, nici pe ceilalți, dar nu ne izbăvim neasumându-ne răspunderea acceptării și schimbării, fără să explicăm de ce procedăm așa.

Tradiția noastră bisericească îl vede pe om în perspectiva relației cu Dumnezeu mai înainte de toate ca Tată. Aceeași nevoie de filiație o are fiecare dintre noi și în relațiile lui cu aproapele și desigur cu cei dragi lui. Unii dintre noi suntem chemați să jucăm rolul tatălui, fără să fim pregătiți. Fiindcă rolul tatălui înseamnă hotărârea de a ne vedea pe noi înșine, de a intra într-un proces al renașterii transformatoare, de a nu ne ascunde și a nu ascunde adevărul despre ceea ce suntem și făptuim. Dar întrucât acest drum are mereu nevoie, în autocunoașterea noastră, și de smerenie ca să vedem ce ne desparte de iubire, în afară de a lupta pentru ceilalți pe care suntem chemați să-i sprijinim și să mergem împreună în adevăr, trebuie să ne luptăm și cu noi înșine.

Să nu rămânem doar la gen. Însușirea de a fi tată are nevoie de hotărâre și de experiența filiației. Egoul ne șterge - în numele libertății, autonomiei, voinței, părerii de sine - nu dreptul la imaturitate,

ci inevitabilul ei. Copilul are nevoie de iubire. La fel și adultul. Tradiția noastră duhovnicească se sprijină pe existența părintelui duhovnicesc, care deschide drumul spre Hristos, prin relația de dragoste, sinceritate și acceptare a rătăcirilor sufletești.

Cel ce caută justificarea sinelui său nu va scăpa de ceea ce-l tiranizează. Adevărul, desigur, nu implică o autocondamnare continuă. E nevoie de alegere. Drumul trece prin relație.

Conștiința de care am uitat

„Atunci când conștiința ne dictează să facem un lucru și suntem nepăsători și ne spune să facem altul și nu-l facem, ci în chip stăruitor și neîntrerupt o nesocotim, în felul acesta o îngropăm și nu mai poate să strige cu putere în noi din pricina greutății care o acoperă”.
(Avva Dorotei)

În vremurile noastre conștiința s-a ascuns înde pe scena pedagogiei, a educației, a aspirației noastre de a fi „împreună cu ceilalți”. Legea s-a transformat în îndatorire socială, „trebuie” s-o păzim pentru ca societatea să nu devină junglă, dar și pentru a exista limite. Însă nimeni nu ne cercetează dacă ne supunem părerii, voii noastre. Nu există voce care să ne îndemne spre bine sau să ne oprească de la rău. De altfel, binele și răul s-au relativizat. Lege este interesul nostru, dreptatea noastră. Pe copiii noștri îi pedepsim pentru obrăznicile lor, fiindcă încalcă normele pe care li le impunem noi, stabilind drept criteriu al pedepsei puterea autorității noastre, care este exercitată spre binele lor. Astfel, copiii cresc cu teamă sau cu

dispoziția de a înșela autoritatea, dacă vor putea, și nu conștientizează ce are de-a face cu adevărul și ce nu. Justificarea este ușoară în gura lor. E adevărat că ne imită.

Înfrângerea, de asemenea, este rănirea egoismului nostru. Nu simțim ușor că există păcatul ca eșec, păcatul ca neascultare de voia lui Dumnezeu, ca refuz al iubirii Lui, precum și al iubirii celorlalți, păcatul ca îndumnezeire a părerii noastre de sine. Călătorind pe calea îndreptăririi, de ce oare nu simțim că nu existăm doar pentru noi și avându-ne doar pe noi în centru, de ce nu aspirăm să ne schimbăm și să vedem în ce direcție ar trebui să se facă asta? Condiția schimbării nu este doar autocunoașterea, cu scopul de a vedea ce ne lipsește și ce obiective putem realiza. Schimbarea principală este să facem sinele nostru dăruitor, iubitor, să poată avea sentimente față de semenul nostru, să poată vedea viața și prin ochii celui alt, să vedem unde deranjăm și unde suntem obositori, unde îl facem să se supere și să se înfurie pe noi din cauza caracterului nostru.

Schimbarea vine atunci când studiem poruncile lui Dumnezeu, când vedem în păzirea lor calea spre iubire, când suntem deranjați de încălcarea lor tocmai pentru că auzim în noi glasul Lui, care ne spune că ne despărțim de El și de aproapele nostru atunci când nu iubim, când primim cugete care ne tulbură, care ne trezesc egoismul, care ne fac să nu vrem să-i ascultăm pe ceilalți. Și conștiința devine începutul schimbării atunci când ne hotărâm că